

Dragă

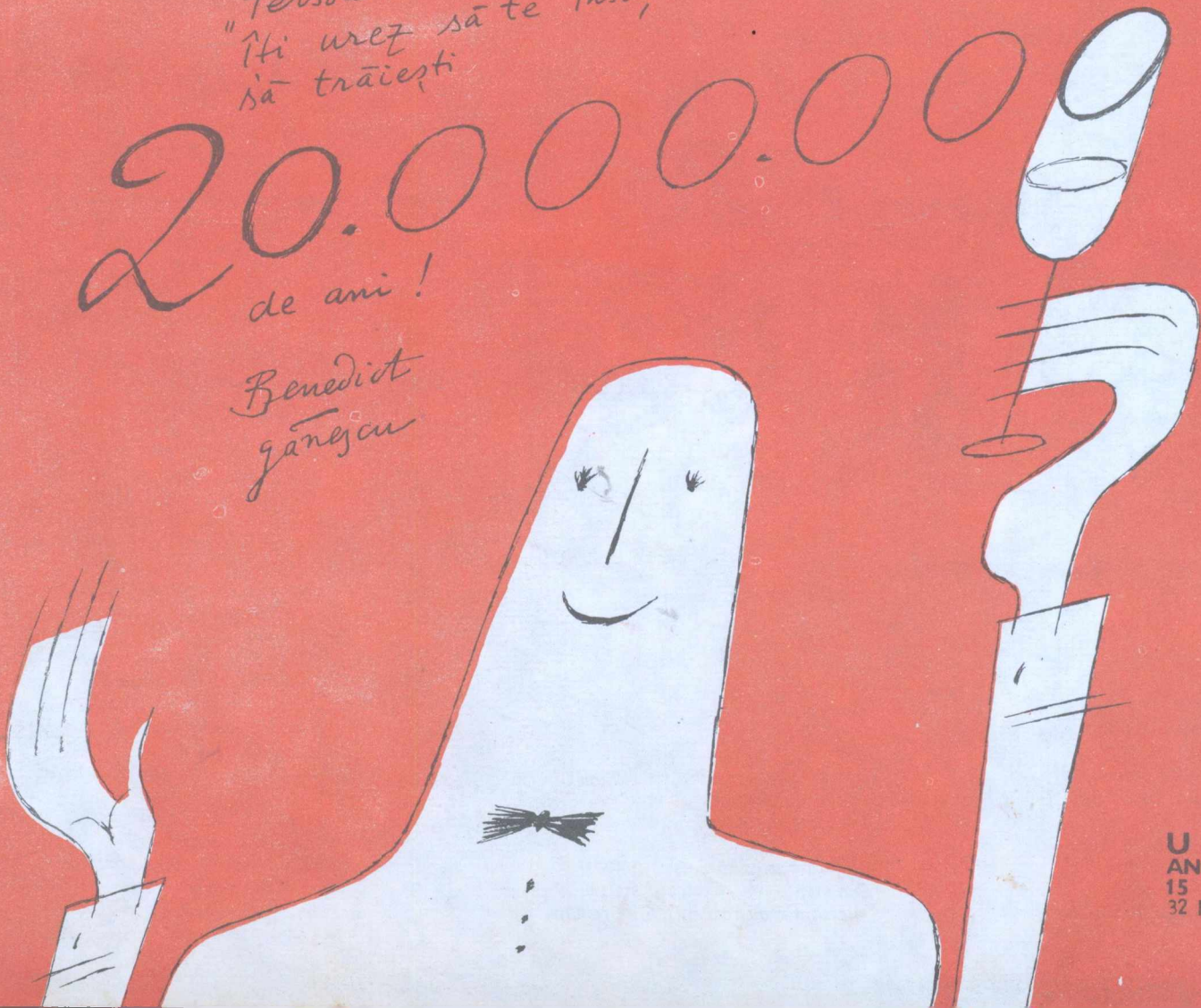
URZICA,

"Persoanele" de mai sus sunt... "Spiritele... spiritului!"
"Ţi urez să te însoţească tot timpul şi
să trăieşti

20.000.000

de ani!

Benedict
găneşcu

DUPĂ 20 DE ANI

ÎN PRIMUL NUMĂR AL «URZICII», APĂRUT ACUM DOUĂZECI DE ANI, SCRIAM URMĂTORUL

CUVÎNT ÎNAINTE

A DEVENIT O TRADIȚIE CA ORICE PUBLICAȚIE SĂ EXPLICE ÎN PRIMUL EI NUMĂR, ÎNTR-UN ARTICOL PROGRAM, LINIA PE CARE ÎNȚELEGE SĂ MEARGĂ.

ÎNCREZINȚAȚI CĂ O REVISTĂ DE UMOR ESTE, ÎNAINTE DE ORICE, UN LUCRU FOARTE SERIOS, NU NE ABATEM NICI NOI DE LA ACEASTĂ ÎNDATORIRE.

ȘI ATUNCI: DE CE APĂREM?

FIINDCĂ SÎNTEM CONVINȘI CĂ RĂSPUNDEM UNEI NECESITĂȚI.

ÎNTR-O ȚARĂ ÎN CARE, SUTE DE ANI, CÎTEVA ZECI DE MII DE PROFITORI AU RÎS CUM AU VRUT DE POPOR, ARE ȘI POPORUL, ÎN SFÎRSIT, ASTĂZI, LIBER DREPTUL LA ZÎMBET.

NUMAI CĂ NOI VOM ÎNCERCA SĂ RÎDEM ALTFEL DECÎT S-A RÎS ÎNAINTE, ALTFEL, CUM?

DACĂ SATIRICII CARE NE-AU PREMERS AR FI RÎS TOȚI DE CINE S-AR FI CUVENIT SĂ RÎDĂ, ATUNCI FOARTE PUȚINE LUCRURI PUBLICATE AR FI FOST GUSTATE DE CEI CARE LE COMANDAU ȘI LE PLĂTEAU. DE ACEEA S-A RÎS ANI DE ZILE DE TIGANI, SOACRE ȘI ÎNCORNORAȚI.

NU VOM MERGE PE ACEST DRUM. DIMPOTRIVĂ, SÎNTEM SIGURI CĂ O ASEMENEA LITERATURĂ ÎN LOC SĂ STÎRNEASCĂ RÎSUL, IZBUTESTE, CEL MULT, SĂ SE FACĂ DE RÎS.

NOI CREDEM ÎN VALOAREA DE ARMĂ DE LUPTĂ A RÎSULUI.

SURPRINDEREA RELELOR, GREȘELILOR, SLĂBICIUNILOR, ÎN ASPECTUL LOR CARICATURAL SAU GROTESC, DAR NU DESPRINS DE REALITATE, ȘI DENUNȚAREA LOR PUBLICĂ, IATĂ CE NE PROPUNEM SĂ FACEM.

SUBIECTELE, MOTIVELE, IZVOARELE DE INSPIRAȚIE ABUNDĂ.

ZBATEREA FURIBUNDĂ A IMPERIALISMULUI, CU TOATĂ GRAVITATEA PROBLEMEI, NU E LIPSITĂ DE UNELE ASPECTE COMICE.

MOSTENIREA MORALEI GENERATĂ DE CAPITALISM NU PĂCĂTUIESTE PRIN LIPSA UNUI PROFUND ACCENT RIDICUL.

NĂRAVURILE LĂSATE CA O AMINTIRE DE BURGHEZIE ȘI ADUSE ÎN RÎNDURILE NOASTRE NU SÎNT NICI ELE, SAU MAI ALES ELE, DE TRECUT CU VEDEREA. DIMPOTRIVĂ LE VOM URMĂRI, LE VOM SCOATE DE URECHI LA

IVEALĂ ÎN PAGINILE NOASTRE ȘI LE VOM COMBATE. DE AICI ȘI UN AVERTISMENT: LENESII, MINCIÑOȘII, ÎNGÎMFATII, BIROCRATII, LĂUDĂROȘII, PARVENIȚII, PANICARZII, TIMORAȚII, ZVONIȘTII, PLEȘCARI, SERVLII ȘI ALȚII DE ACEEAȘI TEAPĂ VOR FI DES URZICAȚI ÎN COLOANELE NOASTRE. ÎNCĂ CEVA.

ÎNTR-UN DICȚIONAR ROMÂN-ROMÂN AM GĂSIT URMĂTOAREA DEFINIȚIE DATĂ URZICII: «PLANTĂ FOARTE RĂSPÎNDITĂ, BUNĂ LA GUST».

NE PROPUNEM SĂ CORESPUNDEM ACESTEI DEFINIȚII CUMULÎND AMBELE CARACTERE: VREM SĂ FIM GUSTAȚI ȘI RĂSPÎNDIȚI. ÎNTR-O EXPRESIE CONSACRATĂ, ACEST FAPT SUNĂ ASTFEL: VREM SĂ AVEM UN CÎT MAI STRÎNS CONTACT CU MASELE.

ASTEPTĂM CRITICA CITITORILOR. VOM ȚINE SEAMA DE EA. CU O SINGURĂ CONDIȚIE, BINEÎNȚELES: SĂ FIE FORMULATĂ ÎN ACELAȘI SPIRIT ÎN CARE NE VOM STRĂDUI S-O EXERCITĂM ȘI NOI, ADICĂ ÎN MOD CONSTRUCTIV, ANIMATĂ DE O PERFECTĂ BUNĂ-CREDINȚĂ. ASTEPTĂM COLABORAREA CITITORILOR, ȘI O VOM PRIMI CA PE UN DAR DE PREȚ. AȘA CUM SPUNE CRONICARUL ÎNSĂ: «NUMAI ACELE FAPTE MERITĂ SCRISE CARE CU ADEVĂRAT ASA AU FOST ELE FĂPTUITE ȘI DE CARE OBSTEA ÎN-TREAGĂ MERITĂ A ȘTI».

E PRIMUL NOSTRU NUMĂR. NU ESTE, FĂRĂ ÎNDOIALĂ, CEL MAI BUN. FĂGĂDUIM ÎNSĂ CĂ ÎN NUMĂRUL VIITOR SĂ NE PREZENTĂM MAI BINE. IAR STRĂDANIA NOASTRĂ DE ÎMBUNĂȚIRE VA MERGE CREȘCÎND, DE LA NUMĂR LA NUMĂR.

ACESTA E CUVÎNTUL NOSTRU ÎNAINTE. ȘI FĂGĂDUIM SĂ NU NI-L LUĂM ÎNAPOI.

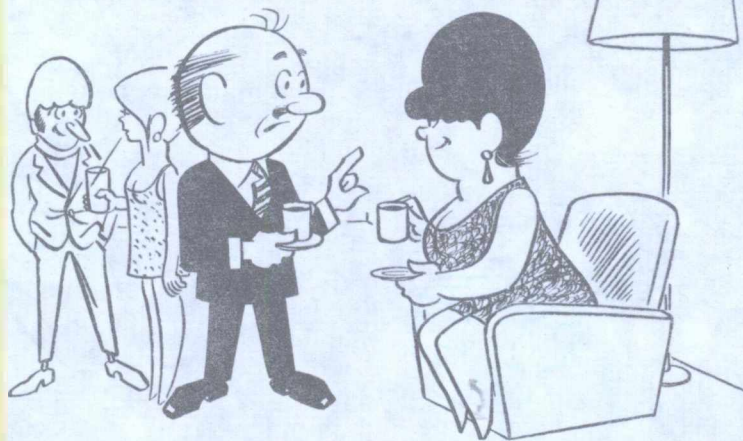
RECITÎND DUPĂ DOUĂ DECENII ACEST «CUVÎNT ÎNAINTE», NE EXPRIMĂM, ÎN DEPLINĂ SINCERITATE, SENTIMENTUL DE MELANCOLIE CĂ N-AM REUȘIT SĂ FACEM CA FIECARE NUMĂR SĂ FIE MAI BUN CA PRECEDENTUL.

DE ACEEA, ÎN ACEASTĂ CLIPĂ, GÎNDURILE NOASTRE SE ÎNDREAPTĂ PLINE DE RECUNOȘTINȚĂ CĂTRE CITITORII NOSTRI, CINCISPREZECE MII LA PRIMUL NUMĂR, O SUTĂ CINCIZECI DE MII ASTĂZI, CARE TIMP DE DOUĂZECI DE ANI NE-AU DOVEDIT ÎNCREDEREA LOR.

PENTRU SLĂBICIUNILE NOASTRE LE CEREM IERTARE, PENTRU DEVOTAMENTUL LOR NELIMITAT LE MULTUMIM EMOȚIONAȚI.

OM CONSECVENT

— Pentru mine căsătoria e ceva indestructibil!
— Și de ce nu vă însurați?!
— V-am spus: se divorțează greu.

FRED GHENĂDESCU

VIRGIL GHEORGHIU

Sonet

Strîns aplecat pe filele compacte
Precum e-o cloșcă peste ouă albe,
A scris mereu, cafele bînd și halbe,
Prea stimulat de presă și contracte.

Cărți recenzînd prin laude în salbe,
Fecundul a-ncheiat tacite pacte,
Și pe la unii critici în antracte
Mai colinda de-asemeni cu flori dalbe.

(EPITAF)

Dar prin vitrine, ca-n incubatoare,
Cruțat de gînta întru Euterpe,
I se coceau volumele la soare,

Și nu a înțeles că-n astă lume,
Din stanțe reci, azoice și sterpe,
Niciînd n-au răsărit pui de renume.

NICOLAE TĂUTU

Antifabulă

S-au adunat în miezul de pădure
mistreți, maimuțe, leoparzi și lei
măgari, furnici și o privighetoare
o vulpe, un arici și doi căței,
trei elefanți porniți ca să injure,
să protesteze cu înverșunare,
că de amar de vreme sînt blamați
și insultați de-o mie patru sute patru
de falși poeți și fabuliști ratați.

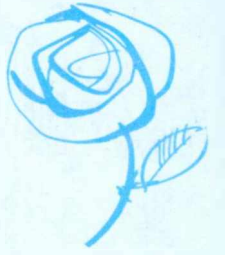
Asinul a rostit cu indignare:
«Iubiți conștrați, e o nerușinare
să-și verse omul zoile pe noi,
să fim în locul lui
vicleni și lași, nedrepti și avari,
ca dumnealui
să-și camușleze vechile-i păcate
într-un sobor de dobitoace
de lei, de tigri, boi sau chiar măgari,
servindu-ne pe tăvi morala
ce sper că nimănui nu-i place!»
Un leu a precizat răstit:
— La mine nu s-a referit!
— Și nici la mine, — a spus mistrețul!
Ba adunarea a constatat
că doar măgarul, nătăfleșul,
a fost de fabuliști vizat
și ca provocator ce este
să fie pînă-n zori mîncat!

Morala

A doua zi leul poet
sătul, la umbra unui pom,
scria duios într-un sonet:
«Frumos e numele de om!»

VICTOR
EFTIMIU

Închinare „Urzicii“

Cînd douăzeci de ani «Urzicii» îi fuse dat s-ajungă
Noi, colabororii, urîndu-i viață lungă
La fel cu cititorii, dreaptă datorie
Revistei preferate plătim, cu bucurie,
Din inimă strigîndu-i: Urzico, la mulți ani!
Satira mînuind-o nu ți-ai făcut dușmani,
Deși, pe ici, pe colo, ai urzicat destui...
Dar n-ai călcat vreodată dreptatea nimănu.
Tu n-ai lovit în omul de muncă și credință;
În cel cîstit, în omul aflat în suferință,
Pe cei scorפוși din fire i-ai pus la locul lor —
Gîndind la fel cu gîndul întregului popor.
Lovit-ai parveniții, escrocii, ciubucarii,
Ai denunțat hoția și pe funcționarii
Ce duc cu vorba lumea și pe «gestionarii»
Care-au făcut averi necinstea practicînd,
Corupția, abuzul, le-ai veștejit pe rînd.
Urzicile înșeapă, dar se fac dulci cînd știm
Cu artă să le facem mîncare de regim:
Ele-ncordează mușchii și mai topesc osinza
Pe care ne-o îngroașă fripturile și brînză.
Umblăm voioși, mai sprinteni cu pas întraripat,
Cu sîngele subțire și cugetul curat.
Făcîndu-și datoria cu pașii triumfali,
Urzica e regîmul obezilor morali!

Victor Eftimiu

O SCRISOARE ANONIMĂ

Stimată domnișoară,
De douăzeci de ani

Iriși fără-ncetare cîțiva contemporani
Introducîndu-ți nasul și spiritul acerb
Prin niște oale care nu pentru tine fierb.
De cînd mă știu, în fața unui copil teribil
Mă-ncearcă fără voie un sentiment penibil
Bine-mpletit cu gîndul direct și personal
C-am fost întotdeauna un individ normal
Cam grijuliu cu sine și care prin urmare
Se supără cînd vre-unul îl calcă pe picioare.

M-am bucurat în ziua cînd apărui pe lume,
Crezînd că vii c-o traistă de snoave și de glume
Duhlii, inofensive și chiar mai decoltate
De-ntreținut antrenul într-o societate
Cu parteneri dinamici, simpatici, de-ambe sexe,
Mari amatori de vinuri, de dans și de... anexe,
Credeam c-aduci «pipiș» cu șold provocator
Sau gambe fascinante și pline de umor,
Artistic desenate, într-un vârtej de twist,
Să simt cum crește-n mine elanul optimist.

Dar tu din prima clipă te-ai dovedit feroce
Croită pentru stilul de copilaș precoc

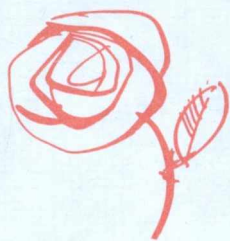

Ce nu respectă încă ce-i demn de respectat:
O funcție, o vîrstă, un grad mai avansat,
Și faci fără sfială aluzii deplasate
La munca unor oameni de certă greutate
Închipuîndu-ți poate că promovezi în haz
Atunci cînd pui problema... așa... de la obraz.
Cînd șeful introduce pe ștatele de plată
Un văr, o surioară, un cuscru, o nepoată
Faci multe glume triste și-absurde ca și cum
Ar trebui să-și lase familia în drun.

Cînd dintr-o gestiune, în mod inexplicabil
Dispare cîte-o sumă, te legi de responsabil,
Așa cum altădată ai procedat cu mine
Și m-ai băgat la apă vreo cîțva timp: Rușine
Să denumești «hoție» o biată neglijență!
Ce? Asta-i «spirit critic» sau e impertinență?
Nu, draga mea Urzică, n-ai șapte ani de-acasă
Și deci aniversarea de azi nu-i serioasă
Iar tărăboiul ăsta ce-l faci mă lasă rece:
Nu douăzeci sînt anii ce-i ai, ci treisprezece!

UN BINEVOITOR
Pt. conformitate,
MIRCEA PAVELESCU

EUGEN
BARBU

SĂ FACI SĂ RÎDĂ LUMEA 20 DE ANI, IATĂ O PERFORMANȚĂ!

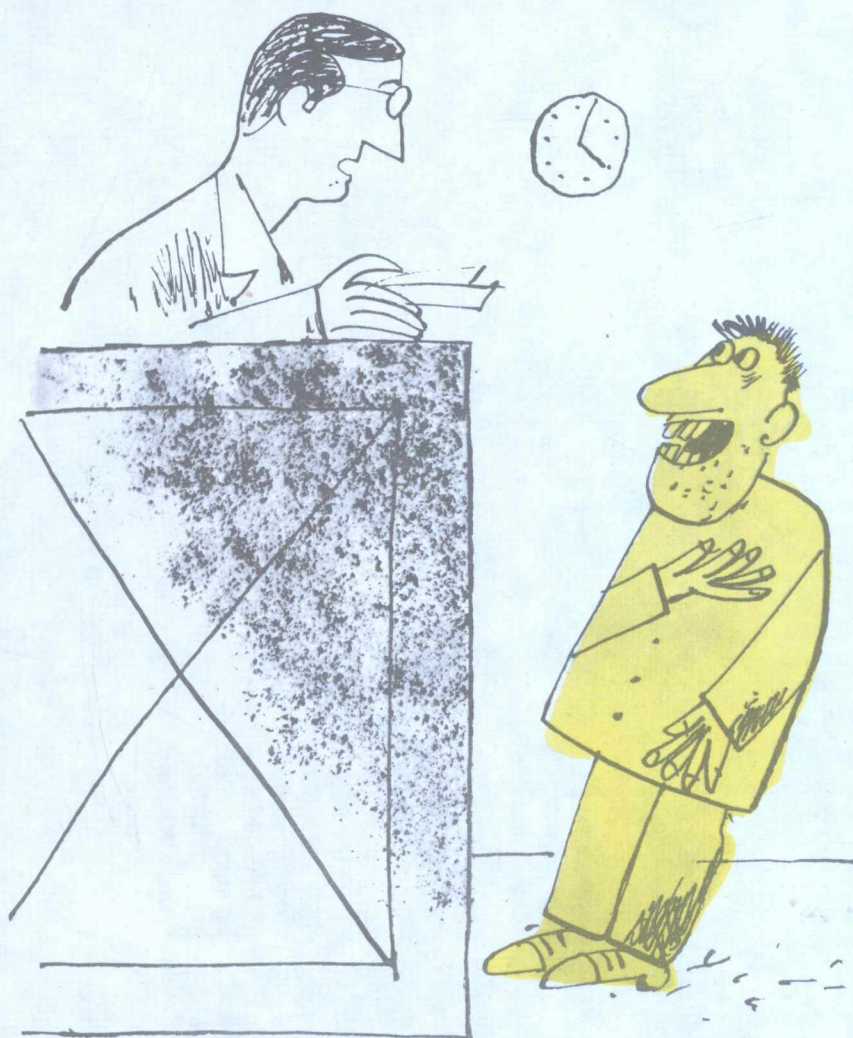
LENEȘI, BIROCRATI, DELAPIDATORI, OAMENI FĂRĂ HAZ, CU TOTII AU TRECUT PRIN FURCILE CAUDINE ALE ACESTEI PUBLICAȚII ÎNTR-UN CORTEGIU NESFÎRȘIT. «URZICA» A EXERCITAT UN ECARISAJ BINEVENIT DE-A LUNGUL TIMPULUI, FĂCÎNDU-NE SĂ UITĂM CÎT DE RELE ERAU PĂCATELE ÎNFĂȚISATE.

E DE DOUĂ ORI BINE CĂ REVIȘTA A EXISTAT: O DATĂ PENTRU CĂ A ARĂTAT CU DEGETUL PE CEI RĂI — SI-AL DOILEA, PENTRU CĂ I-A PEDEPSIT CU O GLUMĂ. CÎND DESCHID PAGINILE EI ÎMI ADUCAMINTE CĂ NU RÎDEM ATÎT CÎT AM MERITA. POATE ȘI AICI AR MAI FI CEVA DE FĂCUT, DAR CÎT S-A FĂCUT, S-A FĂCUT BINE. CA FOST UMORIST CARE N-A COLABORAT DOUĂ DECENII LA ACEST ALMANAH AL GLUMEI ROMĂNEȘTI, SOCOTESC CĂ M-AM AMUZAT DESTUL CITIND-O, URÎNDU-I O VIAȚĂ LUNGĂ.

LA ANUL ȘI LA MULȚI ANI!

Eugen Barbu

ADRIAN LUCACI

— Cum de n-au ieșit la iveală atîția ani gravele lipsuri din gestiunea dumentală?
— Se poate, d-le procuror, sînt un om discret!

AL. CLENCIU

VLAD ȚEPEȘ: Felicitări! Trebuie să recunosc că se poate face treabă bună, nu numai cu țepa, ci și cu... țepii!

TUDOR MUȘATESCU

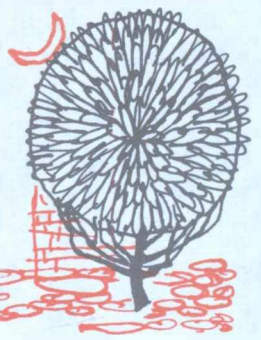
OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din însemnările unei urzici

- Nu toate urzicile sînt din Urziceni.
- Cînd te pișcă «Urzica», scarpină-te în cap, nu pe mină.
- Între plante, urzica e ca poanta între cuvinte.
- Urzicile se mîncă cu hrean și se înghit cu noduri.
- Cînd n-ai urzici la îndemină ca să bați, la spate, pe copiii răi, e bună și cureaua de la pantaloni.
- Cînd pișcă, «Urzica», e în exercițiul funcțiunii. Și cînd dă, e în legitimă apărare.
- Oricine vine «în vizită» la «Urzica» e primit întotdeauna cu frunzele deschise.
- «Urzica» arde numai dacă pui mina unde nu trebuie.
- «Urzica» e o plantă otrăvitoare pentru unii și comestibilă pentru alții.
- În materie de «Urzici», mîncătoria produce... mîncărime.
- Toate urzicile au peri pe frunze. Dar, numai unii oameni au păr pe limbă.
- Roșeala, pentru anumiți obraji, se prepară din «Urzici».
- Urzica: plantă cu haz.

GRĂDINA CU SMOCHINI

Ali-Mahmud e un turc sărac din Brusa; om blind, muncitor și necăjit.

Nevasta lui (nu știu cum o cheamă; turcoaiacele, dacă nu le cheamă Fatma, ca-n romanele europene despre mahomedani, nu mai au nici un nume) era o femeie circotașă, autoritară, care-l chinuia mult pe bietul Ali-Mahmud.

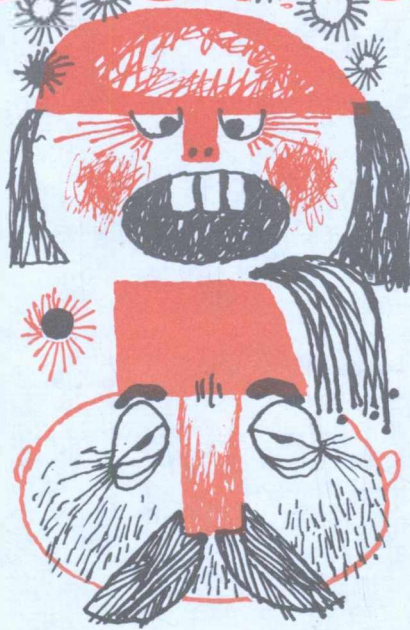
Am auzit și eu și se prea poate ca femeia turcă să fie o sclavă supusă și ascultătoare, prosternându-se în fața bărbatului ca-n fața profetului însuși. Dar eu am cunoscut turcoaiace care nu erau mai puțin gilcevitoare ca femeile din locurile noastre și soți turci tot atît de slabi, de umiliți, ca mulțimea bărbatilor europeni.

Ali-Mahmud are mai multe meserii. Cîrpaci de ghetete, tinichigiu și catirgiu. Avea doi catiri și căra zarzavat, olane, lemne și chiar oameni spre satele vecine. Cine are mai multe meserii, înseamnă că n-are nici una.

Deci, o duceau greu. Și dacă o duci greu, pierzi considerația lumii, începînd cu a nevastei dumitale. Căci soția e jumătate din lume.

Înțeleptul Nastratin Hoguea spune: — Cînd a murit nevastă-mea, s-a sfîrșit jumătate din pămînt. Cînd voi muri eu, se va sfîrși tot pămîntul.

Mai puțin afectuos și mai puțin înțelept decît înțeleptul Nastratin Hoguea, Ali-Mahmud n-a avut impresia că s-a sfîrșit jumătate din pămînt, în ziua cînd soția lui cea

fără nume a închis ochii, intru Alah. Dimpotrivă.

I s-a părut lui Ali-Mahmud că lumea se lărgeste, că parcă s-a deschis unul din cele șapte paradise. Hotărît lucru: pămîntul crescuse din ceasul cînd Ali își pierduse soția... Prieteni de-ai casei, oameni săraci ca și el, o duceau pe umeri spre cimitirul sărăcăcios dintre chiparoșii colinei.

Și cum o duceau spre locul de veșnică odihnă, trecură pe lîngă o grădină. Și zidul acelei grădini era acoperit de mărăcini ca să nu sară copiii și să fure smochine.

Și un spin din mărăcinii zidului acelei grădini se prinse de obrazul moartei, pe care o duceau spre cimitir și spinul zgîrie obrazul moartei și moarta, care era numai adormită, se trezi; se uită împrejur, sări din circa celor ce o duceau spre cimitirul sărăcăcios dintre chiparoșii colinei și mîngîie cu două palme zdravene obrazul scofilcit al lui Ali-Mahmud.

Iar lui Ali-Mahmud i se păru că pămîntul s-a micșorat cumplit și că întinsul paradis se închide repede, ca porțile cerului în ceas de innoptare.

Și viața veche începu din nou. Ali-Mahmud cîrpea opinci, căra zarzavat și hogi pe cei doi catiri zdrențăroși și dregea tinicheaua puținelor case ce nu erau acoperite cu olane.

Trai greu... chinuit... iar cea care se întorsese dintre morți aducea puteri proaspete: țipete și pumni vinjoși, zilnice supărări și muștrări pentru marea sărăcie din casa nevrednicului Ali.

Iar după doi ani de viață tot mai aspră, se îndură Alah și chemă la el sufletul fără odihnă al femeii lui Mahmud.

Veniră iar prietenii, și după ce împliniră slujbele felurite ale morții, o luară pe răposata în circă s-o ducă iar spre cimitirul sărăcăcios, de pe colina plină de chiparoși.

Iar Ali-Mahmud bocea și-și zmulgea părul. Și, printre lacrimi, nu uita să șoptească celor ce duceau moarta:

— Rogu-vă, ocoliți grădina cu smochini...

**MIRCEA
RĂDULESCU**

LA ÎMPLINIREA A 20 DE ANI DE APARIȚIE A REVISTEI «URZICA», ROG SĂ-MI PERMITETI, DRAGI COLEGI, SĂ VĂ TRANSMIT CALDE FELICITĂRI ȘI URĂRI DE SUCCES. PERSONAL APRECIEZ — CĂ REVISTA DUMNEAVOASTRĂ A CRESCUT, S-A DEZVOLTAT AN DE AN. DAR DACĂ ARĂTĂM C-ATI CRESCUT, CĂ V-ATI DEZVOLTAT, CRED CĂ NU VĂ GÎNDITI SĂ EXAGERATI ACEASTĂ MĂSURĂ A ANILOR. CUM SPUNEA CINEVA, 20 DE ANI ESTE O VÎRSTĂ FOARTE PLĂCUTĂ. VÎRSTA MARILOR ELANURI ȘI A UNOR ÎNFLĂCĂRATE ÎMPLINIRI. AȘA ÎNCIT AJUNGÎND CU BINE LA ACEASTĂ ETATĂ NU PREA ÎNAINȚATĂ, CHIAR ȘI PENTRU ACEASTA MERITAȚI SĂ FITI ÎNVIDIAȚI. MAI ALES CĂ VREMEA NOASTRĂ, CU TOATĂ SERIOZITATEA EI, NU ESTE LIPSITĂ DE RECEPTIVITATE FAȚĂ DE LATURILE UMORISTICE ALE VIEȚII, NU E ZGÎRCITĂ ÎN JUDECĂȚI MAI ASCUTITE, FAȚĂ DE ACELE LUCRURI DE CARE SE SPUNE CĂ TE DESPARTI RÎZÎND.

M. Rădulescu

EUGEN TARU

FĂRĂ CUVINTE

Felicitări

Mare mi-a fost bucuria când, într-o dimineață, în preajma împlinirii a douăzeci de ani de umor, factorul mi-a depus pe birou un maldăr de plicuri. «Iată, mi-am spus, cititorii mei dragi! N-au uitat să-l felicite pe cel care douăzeci de ani, zi și noapte, s-a străduit să scrie pentru bucuria lor, singura lui răsplătă fiind zimbetele lor». Am simțit o lacrimă prelingindu-se pe obraz. Era lacrima ce cădea pe altarul muncii neobosite, a nopților nedormite, în slujba cititorului. Și încă o lacrimă! Și încă una! Plîngeam! Plîngeam de mila mea! Mi-am spus: «Liniștește-te, omule, ești bărbat, ce naiba! Hai! Strînge-ți mina bărbătește și mergi mai departe!»

Apoi, mai liniștit, conștient de sacrificiul pe care-l făcusem atîția ani și hotărît să cer neapărat micșorarea dimensiunilor monumentului, pe care, o clipă, îl întrezărisem ridicat în cinstea mea, m-am așezat în fotoliu și am deschis cu evlavie primul plic. Și am citit:

Stimate tovarășe, trăim o zi mare. Astăzi, în prag de primăvară, natura parcă se bucură și ea alături de noi! Din prima zi a activității dv. v-am urmărit scrisul și, de aceea, astăzi, când aniversați douăzeci de ani de umor, vă spun cu mina pe inimă: ajunge!

Să ne trăiți (și din altceva).
UN CITITOR DEVOTAT

A doua scrisoare:
*Mult iubite maestre,
Cu prilejul acestei aniversări vreau să-mi exprim toată admirația ce o am pentru dv. Spre deosebire de alți*

umorști, dv. ați demonstrat în acești douăzeci de ani că sînteți un veritabil artist frămîntat de problemele creației, muncit de veșnice căutări! Ați căutat mereu în acești douăzeci de ani noul, ineditul și, mai ales, ați căutat o poantă! O glumă! N-ați găsit-o încă! Dar nu disperați! Dumnezeu e mare și aveți toată viața înaintea! Pînă la pensie mai este, și nu se știe de unde sare iepurele! Eu vă doresc sănătate, fericire și răbdare!

Că și noi avurăm...
UN BĂTRÎN ADMIRATOR

A treia scrisoare:
*Tovărășele,
Te stîmez. Douăzeci de ani de umor înseamnă mult. Foarte mult. Extrem de mult.
Prea mult.*

Pa!
UN PRIETEN ANONIM

A patra scrisoare:
*Dragă tovarășe umorist,
Cu prilejul acestei aniversări vreau să-ți fac și eu o bucurie: ești umoristul meu preferat. Ca dovadă, de zece ani te urmăresc cu asiduitate. Ești singurul pe care-l urmăresc cu atîta zel. E drept, pînă acum mi-ai scăpat, dar în cele din urmă tot te nimeresc eu. Am o prăstie care nu iartă și nu vreau decît mina ta dreaptă!
Sănătate!*

UN ȚINTAȘ DE ELITĂ

A cincea scrisoare:
*Iubite tovarășe,
Ține să te felicite din suflet un fost șef de depozit de bunuri de larg consum. Vreau să-ți spun că întotdeauna am rîs cu poftă la toate schi-*

țele și foiletoanele duminale. Cel mai mult am rîs cînd ai scris despre mine că de cînd sînt șef la depozitul de bunuri de larg consum beneficiaz de un consum foarte larg și mi-a venit apoi o echipă de control. După care, iar am rîs.

*Așa să rîzi dumneata toată viața.
La mulți ani!*

UN VEȘNIC ADMIRATOR

A șasea scrisoare:
*Iubitule!
Iartă-mă că-ți spun așa, dar sînt îndrăgostită de tine. Ești cel mai inteligent, cel mai spiritual, cel mai talentat umorist pe care l-am citit vreodată! Vreau să fiu soția ta! Nu depinde decît de tine ca să ne căsătorim. Vino și cere-mă de soție, căci medicul-șef a spus că numai dacă vine cineva care să-și ia răspunderea mă lasă să ies de aici! Hai, vino inima mea! Genialul meu! Hazliul meu iubit! Te aștept!*

*OFELIA
Camera 214 — etaj 8
(Dacă ai o scară de frînghie, vino cu ea. E mai romantic decît cu liftul. Fă-mi plăcerea asta!)*

TOT EU

Am rămas cu ochii ațintiți la plafon. Apoi am privit la celelalte treizeci și ceva de plicuri. Eram gata să disper, dar deodată mi-a venit o idee: «În definitiv, mi-am spus, dacă din patruzeci de scrisori șase sînt așa, asta nu înseamnă încă nimic. Ce contează astea șase, pe lingă celelalte 34?»

E adevărat că pe celelalte 34 nu le-am mai deschis.

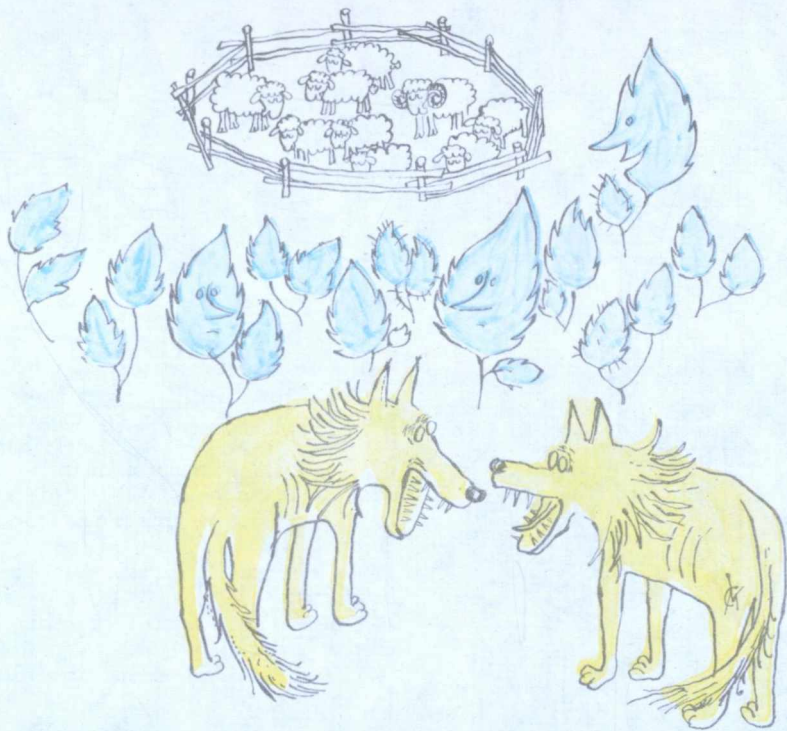

A. POCH

A. POCH

— Nu mă mai recunoașteți? Vin doar de atîta timp, zilnic, la dv... Numai ieri am lipsit că am fost foarte bolnav!

— Să renunțăm?
— De, urzicile astea înțeapă din an în an mai rău...

STELIAN FILIP

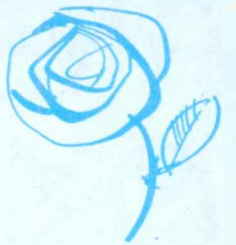
Decret

În numele unui comitet
Alcătuit oarecum în secret
Și-n care,
Oricît ar părea de mirare,
Eu reprezint majoritatea
(Avînd experiența și etatea)
Tot eu fiind desemnat dinainte
În funcția de președinte,
Îmi permit
Să emit
Următorul DECRET:
Concomitent
Cu grija demonstrată permanent
Pentru-a realiza economii

Calculabile-n sute de mii,
Toți cetățenii, din această clipă,
Au obligația
De-a raporta
La sfîrșitul fiecărei simbeta,
Că au făcut risipă
De zimbete.

Contravenienții (cei încrunțați!)
Vor fi foarte aspru condamnați
De Tribunalul Umorului
Pentru motivul, întemeiat,
Că, nerizînd, au prejudiciat
Sănătatea Poporului.

TUDOR
MUȘATESCU

CÎND AM AFLAT CĂ «URZICA» ÎMPLINEȘTE DOUĂZECI DE ANI DE VIATĂ (ZIC «AM AFLAT», FIINDCĂ EU NU MAI NUMĂR ANII MEI, DAR MILTE PE-AM ALTORA) AM AVUT UN SENTIMENT DE MÎNDRIE PENTRU EA ȘI DE TRISTEȘTE PENTRU NOI, CONDEIERII EI CREDINCIOȘI, CARE NE-AM ADĂOGAT ÎN SPINĂRI (NOROC CĂ LE AVEM REZISTENTE) CÎTE O GHEBĂ DE 20 DE ANI DE CĂCIULĂ.

«URZICA» ASTA, SINGURA NOASTRĂ PUBLICAȚIE — EXCLUSIVĂ — DE SATIRĂ ȘI UMOR, — A LUPTAT MULT, A LUPTAT GREU, A LUPTAT BRAV ȘI MERITORIU, CA SĂ-SI POATĂ ÎNDEPLINI SARCINILE PROFESIONALE ȘI SĂ-SI POATĂ JUSTIFICA ROSTUL PENTRU CARE I S-A DAT VIATĂ.

DE ACEEA, ÎNTREBĂM, FĂRĂ INTENTII UMORISTICE, UNIUNEA SCRITORILOR, CÎND — ALĂTURI DE TOATE CELELALTE SECTII ALE «DISCIPLINELOR» LITERARE — VA REÎNFIINTA ȘI FOSTA SECȚIE DE UMOR, ATÎT DE ILAR ABANDONATĂ ÎN SCUTECE, CA ORICE PRUNC NEDORIT DE MAMĂ, ȘI SĂ ÎNTREBĂM — FĂRĂ INTENTII DE SATIRĂ, EDITURILE NOASTRE — ATÎT DE BOGATE ÎN — SĂRĂCII — CÎND ÎȘI VOR AMINTI CĂ EXISTĂ ȘI O LITERATURĂ UMORISTICĂ — IMPLICIT SATIRICĂ?

FIREȘTE, (REDUȘI LA SCARA MODESTIEILOR) UMORISTII ROMĂNI NU CER DECÎT POSIBILITATEA DE A DOVEDI — PRIN FAPTE — CĂ EXISTĂ. ASA CUM, ACEASTĂ POSIBILITATE O AU POETII, PROZATORII, DRAMATURGII ȘI MAI ALES ETCETERA.

ADICĂ DE CE, UNII, SĂ SE FACĂ DE RÎS ȘI TOCMAI UMORISTII NU?

IAR, REVISTEI «URZICA», LA CEI DOUĂZECI DE ANI AI EI — FATĂ DE MĂRITAT, DEE! — ÎI DORESC SĂ-SI GĂSEASCĂ UN BĂRBAT, CUM SE ZICE, CORESPUNZĂTOR... ADICĂ SĂ FIE DE MESERIE TIPAR ȘI S-O SCOATĂ DE PATRU ORI PE LUNĂ, LA PLIMBARE, PE TOATE MELEAGURILE TĂRII. CĂ E FATĂ BUNĂ, MUNCITOARE ȘI ARE ȘI O LEACĂ DE ZESTRE DE LA PĂRINTI.

DE LA PĂRINTII EI DE AZI, CARE NU-SI DORESC DECÎT NEPOTI ȘI STRĂNEPOTI, MAI «CEVA» DECÎT EI, PENTRU «CÎT MAI DEPARTE ȘI MAI FĂRĂ CUȘUR A EI VIETUIRE».

Tudor Mușatescu

V. TIMOC

GRAD

«Nu mă uita!...»

SOȚUL: — Bucuroși de oaspeți?!

ÎNTÂMPLAREA LA O ANIVERSARE

de I. AVIAN

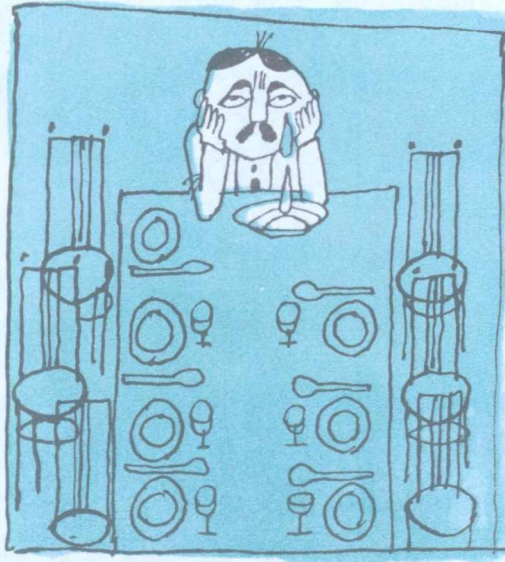
Am împlinit deci, iubii cititori, 20 de ani. 20 de ani de satiră, 20 de ani de umor, 20 de ani de hohote. Nu vă dați seama, scumpi cititori, ce a însemnat pentru noi această aniversare. De o lună și jumătate de când am decis să ne sărbătorim, venim la redacție numai în cămăși scrobite, cu dungă la pantaloni și cu nod mic la cravată. Fiecare redactor se simte cineva. Sintem parcă mai absconși. Acum, când un colaborator ne spune «una bună», nu mai ridem. Zîmbim. Șuete nu mai există în redacție. Le-am numit simpozioane. Cuvinte încrucișate nu mai dezlegăm decît acasă. Pe birourile noastre, așezat la vedere, se lăfăie doar «Secolul 20». Mă rog, 20 de ani de literatură! S-au ridicat și umoriștii, ce mai!...

Și iată că în această ambianță festivă, redactorul-șef mi-a trasat sarcina să mă ocup de masa tovarășească, ce urma să sublinieze pe linie festiv-digestivă, aniversarea «Urzicii».

La prima vedere, această sarcină ar părea o treabă ușoară, administrativă, care nu pretinde un efort intelectual subtil. Vă înșelați. Meniul, într-adevăr, nu cere o acrobație cerebrală care să te arunce în brațele asteniei. Țuca e bătrînă, vinul o să fie bun fiindcă n-o să îndrăznească vainburșul să toarne apă în aniversarea «Urzicii», în sfîrșit, meniul se alcătuieste ușor.

Dar locul invitațiilor la masă, oameni buni?... Cum îi rînduiesc? Pe cine așez în capul mesei?... Ei bine, dragi prieteni, de aici mi se trage nevroza!... Redactorul-șef m-a avertizat clar: «Te privește personal! Ți-am dat și ție, în sfîrșit, după 20 de ani, o sarcină de răspundere, te descurci!... Să nu-mi crezi însă dificultăți sau conflicte, că răspunzi cu capul!... Și cu prima!».

Cînd a spus «și cu prima», m-a dărimat. Și am început, nefericitul de mine, un studiu psiho-utilitar. Cine va sta în capul mesei?...

Normal ar fi să stea redactorul-șef, deoarece timp de 20 de ani, în capul lui s-au spart toate. E drept că cioburile ne-au lovit și pe noi, dar oricît, el a scos castanele. Deci redactorul-șef...

Totuși... Totuși el este gazda... iar capul mesei, se cuvine unui invitat. Legea ospitalității... De acord, oameni buni, dar pe mine cine mă avansează și-mi dă primă?... Invitatul?... Doar mi-a atras atenția să nu-i creez dificultăți. Mai ales că risc să mi le creez și mie...

Totuși... trebuie să mă orientez. Just ar fi deci ca locul de cinste să-l ocupe un invitat. Unul de care ne leagă o afecțiune adîncă și niște interese mai adînci... Am găsit! Pe directorul tipografiei. El ne tipărește «Urzica». Hazul nostru e în mîinile lui. El dacă vrea, apărăm la timp, dacă nu vrea, apărăm ca pînă acum... Bravo! Cred că m-am orientat bine. Așadar,

directorul tipografiei va sta... adică, ai răbdare tovarășe director, încă nu te așeza, că-mi provoci conflicte... Mai are cineva piinea și cuțitul: directorul care ne expediază hirtia pentru tipar!... Încep să-mi plîng de milă: «Cum te descurci?... Dacă se supără invitatul cu hirtia, poate să vrea pînă miine invitatul cu tipografia să ne scoată la vreme revista, că tot nu reușește! Pe ce s-o tipărească? Pe foi de plăcintă?... Așadar, în capul mesei trebuie să-l plasez pe tovarășul cu hirtia... Ca să ne-o expedieze fără întîrziere, și fără cute, și fără deșeuuri... Deci ordinea ar veni cam așa: În capul mesei tovarășul Hirtie, alături tovarășul Tipografie, și... Și iar nu-i bine! Pe directorul editurii, de care aparține «Urzica», unde-l plasezi, nenorocitul? Vrei să provoci conflicte diplomatice între editură și tipografie? Mă cuprind ametelele. Îmi pierd capul!

O clipă mă fulgeră ideea să-mi înaintez demisia. Tocmai acum, la 20 de ani? Cînd se lasă cu prime, cu stringeri de mîini, cu felicitări? Le aștept din primul an! Să-mi scot mai curînd un certificat medical... nebulie subită... N-o să-mi dea... Și-atunci?...

Normal ar fi să-l așez în capul mesei, așa cum am și spus, pe directorul editurii... că și așa are în mînă piinea și cuțitul!... Prea multe cuțite, dom'le, pentru o singură aniversare!... Și toate în capul meu... Gata! Am hotărît! Pe primul loc, va sta tovarășul Editurii!... El e cu salariile, el aprobă fondurile de primă, el acordă premiile excepționale, el decide totul din punct de vedere administrativ... Și în definitiv nivelul de trai ține de administrativ, nu de tipografie... Cred că în sfîrșit m-am orientat just... În felul acesta i-am împăcat pe toți. Înghit o cutie cu carbaxin, m-am împăcat și pe mine și respir ușurat... Ba nu, nu respir fiindcă nu e bine. Unde-l așez pe tovarășul de la minister?... Că așa, adică dumnealui, e și el un cineva. Nu pot să-l așez între Hirtie și Tipografie. Ar fi o gafă cu repercusiuni pe schemă!... Of, doamne! Of, tovarășe redactor-șef!... Aniversare mi-a trebuit?... Mai bine mă angajam la «România Literară». Are un an de la apariție. Pînă la 20, mă invitau ca pensionar!... Vorba e, ce fac cu tovarășul de la minister? Unde-l plasez? Că n-o să ridice paharul și n-o să ne felicite din coada mesei!... Ce-ar fi ca tovarășului de la minister să-i instalez un fotoliu, în afara mesei? Să aibă o privire de ansamblu, asupra aniversării și meniului?... N-o să accepte. Ar însemna să-l rup de masă!...

Simt în cap o tonă de plumb... Mă latin... Dacă m-aș așeza eu în capul mesei? I-aș împăca pe toți... Ar fi o soluție!... Bravo!... Ba nu e bravo!... Ar însemna că bagatelizez acest loc...

Trece redactorul-șef pe sală. În disperare, îi cad în genunchi și încerc să-i vorbesc printre lacrimi:

— Tovarășe redactor-șef, tovarășe inger... am o rugăminte... singura mea rugăminte... în cei 20 de ani... Ajutați-mă!

— Ce s-a întîmplat, omule?...

— Dacă vreți să salvați un suflet de umorist... care în definitiv tot suflet de om e...

— Ei, spune o dată!

— Să servim masa în picioare!...

M-a felicitat cu căldură și m-a propus la primă excepțională.

NELL COBAR

— Ați primit o scrisoare, doamnă, dar știrile sînt atît de proaste că nici nu-mi vine să v-o dau...

— Și dacă mă întreabă de unde am Fiatul, le spun că am mincat iaurt...

ARY
MURNU

SALUT REVISTA «URZICA» ȘI
II UREZ «LA MULȚI ANI!»

Ary Murnu

BARBU ALEXANDRU

Decalog cu epilog

Pornii cu condeiu să fac reportaj,
Cu bune intenții, dar fără curaj:
Întii, că nu-i glumă să fii scriitor,
Apoi, că n-am nume, un nume sonor,
Al treilea-i cel mai puternic motiv,
Că nu pot, ca alții, să fiu obiectiv.
Al patrulea — știu — îmi lipsește și hazul
Și poate că tocmai de el va fi cazul.
Al cincilea, vai, mi-e săracă rutina,
Al șaselea, văd că mă-nșeală retina,
Al șaptelea, sufăr că nu sint atent
Și n-aș vrea, nici vorbă, greșeli să comit,
Ca unul cu scrisul distrat și grăbit.
Pe urmă, motivul cu numărul 9
Ar fi că-mi lipsește o temă mai nouă.
S-a scris despre toate, de când este scrisul,
Din cele trăite, ba pînă și visul,
Dicteul haotic și fără cezură,
E astăzi la modă în literatură.
Nici chiar printre stele din zări depărtate
Nu aflu probleme deloc exploatare,
Căci, dacă sint oameni de zboară în lună,
Nu-i mare ispravă, ca alții s-o... spună!
De-acest reportaj sint capabil și eu,
Doar drumul în cosmos, l-aș face mai greu...
Cum n-am deci o temă cu totul aparte,
Să scriu cum nu scrie niciunde la carte,
Și-avînd în vedere că nu-s inventiv,
Al zecelea mare și tare motiv,
Mai las la o parte complexele fricii
Și fac o scrisoare pe-adresa Urzicii.
Intra-voi smerit pe-ale sale domenii,
Exact la-mplinirea a două decenii:
«Iubită Urzică, de ziua matală,
Aș vrea să ai parte de originale
Și cele mai bune condeie din toate
(Exact ca acum), iar dacă se poate
Și n-ai altă treabă și vezi că ți-e bine,
Atunci apelează, te rog, și la mine».

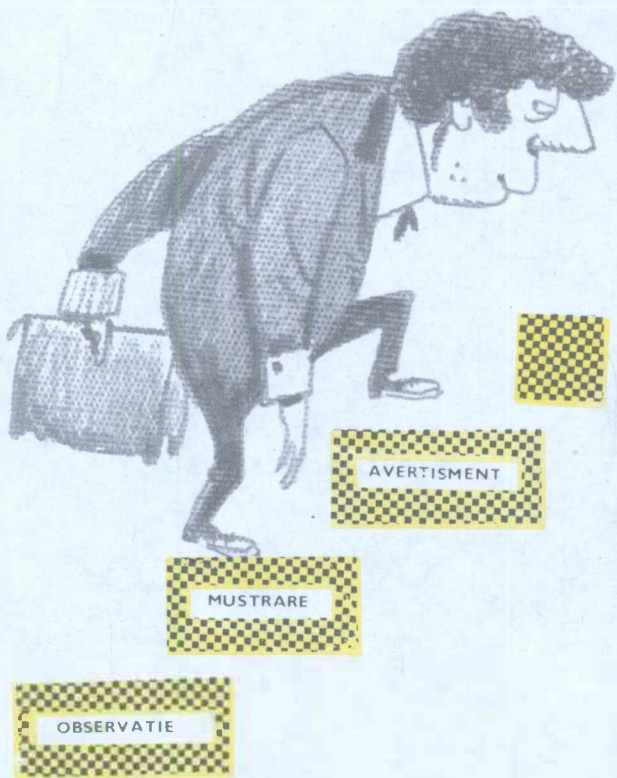
I. ROSS

EXISTĂ COPACI SECULARI. DE CE N-AM AVEA
SI O «URZICĂ» SECULARĂ?... PÎNĂ ATUNCI POT
SĂ SPUN ATÎT: LA CEI 70 DE ANI AI MEI, RĂMÎI
SINGURA TÎNĂRĂ PE CARE O IUBESC!

I. Ross

EUGEN TARU

FĂRĂ CUVINTE

Statuia Galateii

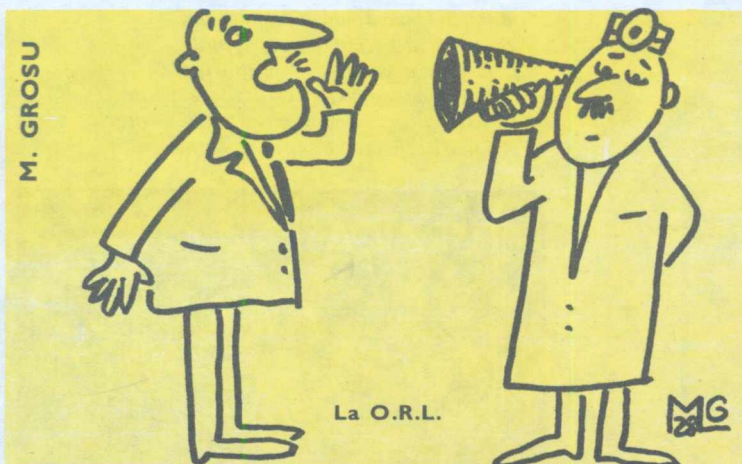
*Pygmalion de Venus se tot roagă
Să dea viață nimfei ce-a sculptat,
Iar Venus iată că s-a-nduplecat
Și-n marmură un tremur se propagă;*

*Pe umeri păru-n valuri se dezleagă,
Statuia Galateii s-a mișcat
Și piatra-n carne caldă s-a schimbat,
Doar sinul și-a păstrat tăria-ntreagă.*

*Ne-arată mitul în continuare
Pe Galateea recunosătoare,
Dar altu-i adevărul femeesc,*

*Cum s-a trezit, s-a pus pe imprecății:
— «Pygmalion ești prost ca toți bărbații,
M-ai înviat ca să îmbătrinesc!».*

C. OTTESCU

La O.R.L.

MG

ECATERINA OPROIU

UREZ «URZICII» SĂ RĂMÎNĂ VESNIC VERDE; SĂ NU NE LIPSEASCĂ DE MÎNGÎIERILE EI USTURĂTOARE; SĂ-ȘI ÎNMULTEASCĂ BUCHETUL DE TALENTE URZICĂTOARE (FĂRĂ SĂ DEA UITĂRII PE VETERANII EI URZICĂTORI).
ÎI UREZ SĂ AJUNGĂ URIAȘĂ, CA UN CEDRU DE LIBAN, NEMURITOARE, CA UN BAOBAB ȘI TEPOASĂ CA O URZICĂ.

Ecaterina oproiu

Nuți, schema și problema

O cunosc pe Nuți din copilărie. A crescut, s-a făcut mare adică, și-a îmbogățit bagajul de cunoștințe sorbind cultura cu paiul din pahare cu vermut, într-un bar de zi, unde o apucă miezul nopții. Avînd înclinații spre poezie, cînd vorbești cu Nuți, ea răspunde în versuri. Am întreat-o cum se descurcă și mi-a răspuns:

— Duc o existență clară, pe un post de secretară... Știi, din moment ce sînt pe schemă, n-am problemă!

— Ai mult de lucru?

— Aș! Doar răspund la telefon... Zic: «Alo?... Poftim? Pardon!...». Alungit și fără grabă, că n-am treabă...

— Și directorul ce zice?

— Ce să zică?! Mă răsfață. Îi citește asta pe față. Actele, cînd le semnează, mă privește și oftează. Și din cînd în cînd mă-ntreabă ce mai fac, dacă am treabă... Eu roșesc, ca o naivă, că sînt foarte emotivă, și-i răspund, dar fără grabă: Nu, n-am treabă.

— O duci bine! Numai să țină! zic eu.

— De ce să nu? Din moment ce sînt pe schemă, n-am problemă.

— Poate iei și primă, nu?

— N-am eu treabă nici cu prima, că la primă eu sînt prima. El, directorul mă trece, dar o face, sobru, rece... Lumea ca să nu birfească, trebuie să se ferească...

Peste cîteva luni o întîlnesc pe

Nuți într-o patiserie. Era tristă ca un pateu încăput pe mina unui mincău.

— Pari nefericită, Nuți! zic eu. Ai vreo problemă?

— Chiar că am, pe cinstea mea, că a venit comisia, răspunde Nuți.

— Ce comisie? întreb eu.

— O comisie severă, care, fără manieră, m-a-ntrebat ce treabă am, cînd de fapt nu prea aveam.

— Și ce-ai răspuns?

— Păi, cum sînt cam repezită, am răspuns foarte pripită... Am răspuns ca o neghioabă că... n-am treabă!

— Și te plîngi că nu ai treabă? Numai așa ești în elementul tău, nu?

— Mă plîng că la treaba pe care n-o am, n-am și schemă! răspunde Nuți dînd dracului rîma și mușcînd cu disperare din pateu.

— Învață și tu ceva... Cu o calificare în buzunar te descurci mai ușor.

— Ce să mai învăț? Păr blond am, mini-jup am, carte de imobil am, fizic am, un singur lucru n-am și d-aia sufăr!

— Ce n-ai?

— N-am director!

— Și ce-i cu asta?

— Cum ce-i cu asta? Păi, dac-aș avea director, pînă vine un inspector, vorba aia, stau pe schemă și adio! N-am problemă! Apropo, dai un coniac?

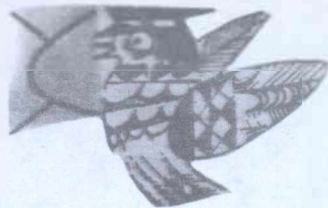
VASILE RĂDULESCU

DIN TOLBA MEA

de DRAGOȘ VICOL

Unei actrițe
Nu știi dacă-i talentată,
Știi în schimb că-i frumușică,
Însă practica-i arată:
Ca să curgă roluri... pică.

Unui confrate
Îi reproșase nu știu care
Că n-are studii și el; foc
S-a pus pe muncă și pe loc
Făcu... cinci «studii literare».

Dragi cititori, în ultimele două săptămîni, poșta ne-a adus foarte multe manuscrise din partea unor scriitori cunoscuți, care au ținut să fie prezenți, măcar prin scris, la sărbătorirea noastră. Ne-am gândit să le publicăm, alegînd pe cele mai reprezentative, cu convingerea că vor constitui o adevărată surpriză nu numai pentru cititori, ci și pentru... autori*. Iată-le:

ANIVERSARE

ARCADA ANTE FESTUM
Marin Sorescu

Azi, am văzut un zîmbet
care mă stîmă.
Vedeam bine că m-ar fi primit
sub arcada aia distînsă
și m-ar fi condus
în țara surîsului
unde tocmai se sărbătorea
voia bună.

Dar eu știu să zîmbesc
și singur.
Și să mă stîmez singur știu
mai ales cînd rămîn la birou
mai tîrziu...
Oh, cum mai știu!

INFĂȚIȘARE A PUNCTULUI
DE VEDERE
Nichita Stănescu

Din punctul de vedere al pisicilor
soarele e un ochi de motan chîor,
umoristul, — chip pisicesc, omnivor
cu ghearele pe undeva, prin interior
și care împarte lovituri de picior...
(Nu știu însă ce înseamnă «umor»).

Din punctul de vedere al bălților
soarele-i — ce poate fi? — o baltă
cu o perspectivă mai înaltă,
iar umoristul, am citit prin ziare
că ar fi consumator de sare.

Din punctul de vedere al subsemnatului
soarele-i un cui în bagdadia
unde aș vrea să-mi prind fotografia.
Umoristii sînt... un CE bizar
despre care unii spun că... Dar
pot ciocni cu dinșii un pahar
azi, dintr-o pornire altruistă...
Cît despre umor... de fapt, există?

EU ȘI SĂRBĂTOAREA
Ion Gheorghe

Ditai sărbătoare
Se-anunță-n poneavă:
Nici cruntare,
Nici gilceavă.
Doar elementuri
de mască zîbindă
fărăvrăjmîntea, toată,
ogîndă.
E timpul — mi-am zis —
compunînd un mîleu
să vin cu un dar,
dardar, paraleu
să-l vadă mulțimea
fălos, frumușat
de mina lui Gheorghe
Ion, descîntat.
Dară, vă zic,
de nu-i vinul fișă
și nu aromește-n cuptor
o curcușă
eu smulgu-mi căciula
icînd din torace
și plec să cinez
la Athénée Palace!

ZILE DE MARE EMOȚIE
Adrian Păunescu

Știi bine ce teamă v-a fost
că-mi rămîne ceasul în urmă
și spre masa cu toasturi festive
nu voi prinde căruța nocturnă.
Cartea mea de vizită ar fi murit
de singurătate între două pahare
și cinci generații la rînd ar fi plîns
golul prelins din tacîm pe covoare.
Dar eu vin și vă-ntreb respectuos:
— Am dreptul să-l chem și pe prietenul meu,
pe prietenul meu bolnav de frumos?
De nu, rămîn răsvrătit, în antreu!!!

NICI O TEMERE
Ana Blandiana

Umorul nu e contagios,
Vă asigur, umorul nu se transmite;
Nici cel mai strălucit spirit al aproapelui meu
Nu-mi ascute pana pentru genul comic.

Umorul nu e contagios, umorul
Singularizează ca pe un gripat strănutul în
tramvai,

Sîntem imuni în fața umorului,
E banal ce spun — acesta e argumentul.

Doamne, cită literatură susținem!
Rîsul — vă amintiți? — l-am învățat încă din
fașă,
Mulți știu totuși să ridă de-o glumă reușită
Dar asta nu înseamnă că au devenit umoriști.

Fiți liniștiți, să mergem la aniversarea
«Urzicî»,
Nu ne vom contamina de umor, fiți fără teamă.
A doua zi — oricît am spera să ne
fi-mbolnăvit,
Vom constata că scriem... normal.

CUIERUL
Vasile Băran

Într-o zi, cineva, s-a gândit că ar fi timpul
să se aniverseze. Pentru asta a cumpărat un
cuier foarte mare unde musafirii să-și poată
agăța pălăriile. Cuierul l-a costat o avere,
aproape toate economiile de cuvinte pe care
le-a adunat an de an în mare taină. Din păcate
sacrificiul a fost inutil. Musafirii au venit
fără capete.

A FI, A NU FI, FIE CE-O FI...
Iulian Neacșu

Astfel, dacă sînt chemat să scriu, doamne, de
ce tocmai eu? cînd aveam altceva de făcut, de
pildă umbrela s-a stricat și ar trebui să mă
duc cu ea la frizer, nu ca s-o repar firește, ci
ca să mă tund, cum era vorba încă de joi,
fiindcă marți nici nu mă gîndeam la așa ceva
și nici nu ploava, cu toate că ieșisem la fereastră
și strigasem: «Tatăăă, mă duc la frizer!» dar
nu m-am dus ci am spus doar așa fiindcă se
dădeau ouă în piață și nu aveam chef să mă
duc, nici eu nici sor-mea nu ne ducem la piață,
nu știu de ce, poate unde îmi vine tot timpul
să scriu, ea nu are asemenea preocupări, îi
plac doar cerceii, prostii, ar putea să se ducă,
dar nu se duce și gata, (urmarea în numărul
viitor).

* PARODII DE RODICA TOTT

B'ARG

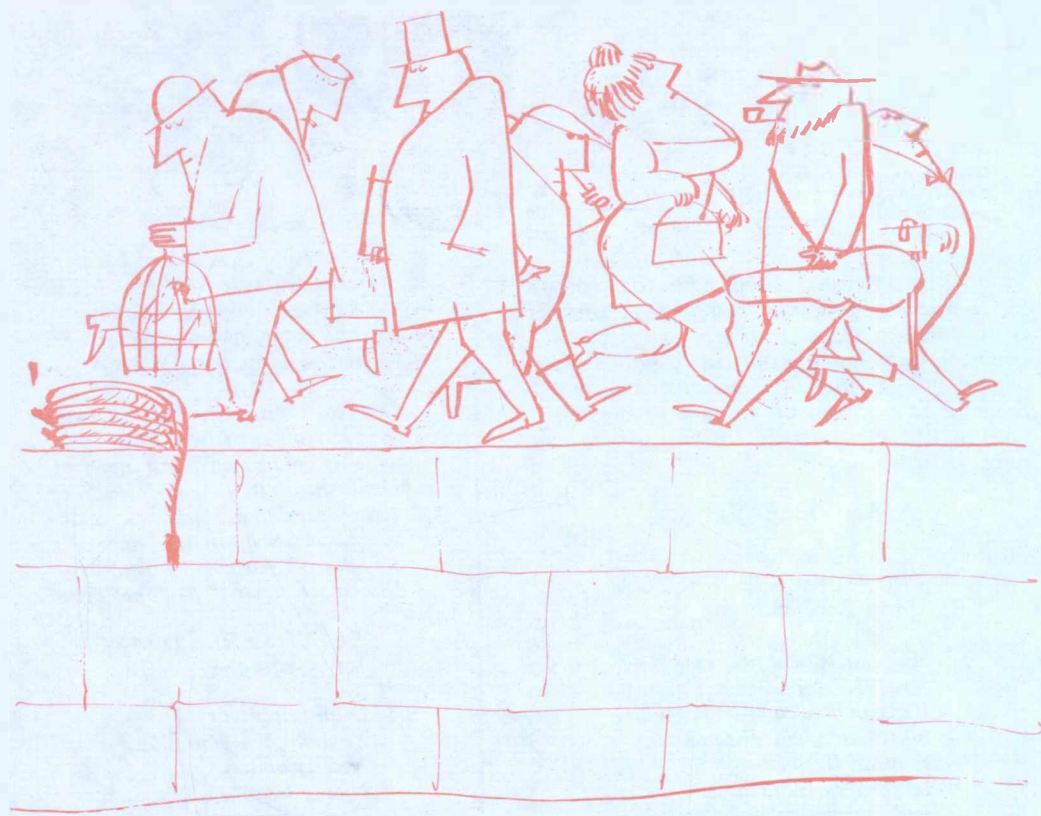
EXUBERANTĂ SAU PROTESTATARĂ, DESCINZÎND DIN «GHIMPELE», «AGHIUȚĂ», «ZEFLEMEAUA», «VESELIA», «MOȘ TEACĂ», «MOFTUL ROMÂN», «FURNICA», — AZI CU METAMORFOZA LA «URZICA», — REVISTA NOASTRĂ DE UMOR A FOST MEREU ÎN MIEZUL LUCRURILOR.

ACEEASI! SPUNÎND ADEVĂRULUI PE NUME...

DEMOCRATĂ DE STÎNGA, D-ÎNTRU ÎNCEPUTURI, ADRESÎNDU-SE CELOR MULȚI, — DE PE CÎND ERA TATA — MARE FLĂCĂU ȘI HASDEU, BACALBAȘA, MARION, CARAGIALE, URECHE, RANETTI FĂCEAU CU OU ȘI CU OTET STEGARII CU CIOARA VOPȘITĂ, — «URZICA» E IDENTICĂ CU EA ÎNSĂȘI.

COCHETĂRIE!
«URZICA» ÎMPLINEȘTE DOUĂZECI DE ANI!...
ÎI URĂM: ÎNAINTE, SPRE CENTENAR, ȘI TINERETE VEȘNICĂ!

B'ARG —

TIME IS MONEY...

CIK DAMADIAN

Melodi

INTERPRETATE

«N-am noroo»
Autorul, inspirat,
A compus-o cu succes
După ce și-a încercat
Șansa la Pronoexpres.

«Doar băieții sint de vină»
La sfîrșit de săptămînă,
Cu o voce prefăcută
Astfel antrenorun-gină
Cînd echipa-i e bătută.

«De ce-ai venit, de ce-ai plecat?»
Mulți spectatori sentimentali
Îngină astfel supărați
Actorilor provinciali
În Capitală transferați.

«Ploaia și noi»
Pare, fără îndoială,
Pentru un ascultător
Drept aluzie muzicală
La colegii lui Topor.

«O confidență»
Dacă e «O confidență»,
Se prezintă, de obicei,
Numai cînd în asistență
Sint bărbați fără femei.

VICTOR TEODOR

ADRIAN LUCACI

FĂRĂ CUVINTE

Claxonul

Din acest dreptunghi nu se înțelege nimic deoarece tipografia a omis să pună în mijloc un punct.

NUMĂR SPECIAL LA 20 DE ANI DE APARIȚIE. DE VESELIE ȘI DE BUCURIE. CARE BUCURIE ȘI LA PRIME FIE. PUTETI RÎDE FĂRĂ GRIJĂ ÎNTRUCÎT POANTELE ACESTUI CLAXON AU FOST VERIFICATE PERIODIC ÎN TIMPUL CELOR DOUĂ DECENII. FELICITĂRILE SE TRIMIT «PAR AVION», DEȘI AȘ PREFERA SĂ LE TRIMITETI «PAR AVIAN».

REDACTOR-ȘEF: același.

REDACTOR-ȘEF-ADJUNCT: același.

CRITICAT: același (I. AVIAN)

SCRISORI FESTIVE CĂTRE „URZICA”

Tovarăși, eu sînt un element cinstit, declar deschis că-mi place «Urzica» și ca urmare, dacă e nevoie îmi fac autocritica.

Titică Măruntelu,
arhivar-șef

Lavoisier spune: «În natură nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă». Atunci de ce mai scrieți?

Marin Butucel,
profesor de chimie

Vă felicit din toată inima. Pe mine «Urzica» m-a ajutat serios în muncă și m-a făcut om, întrucît l-am criticat în adîncime pe șeful meu, după care am fost numit în locul lui.

Nu slăbiți critica, dragi tovarăși, că la noi există și un director-adjunct, drept care o să vă mulțumesc pentru ajutorul ce o să î-l dați.

Ilie Bodringă,
fost referent I,
actual șef de secție,
viitor depinde de
dumneavoastră.

Iubiți tovarăși, am curajul s-o mărturisesc: iubesc «Urzica», o citesc cu plăcere și rîd cu poftă.

X.Y.

P.S. Nu semnez, întrucît lucrez la revista literară «Critica nouă», dar dacă doriți neapărat să-mi apară semnătura, adăugați, în pre-

alabil, cite un «nu», înainte de «iubesc», «citesc», și «rîd»

Vă rugăm acum, la a 20-a aniversare, să criticați autoritățile, care ne-au evacuat samavolnic din casa noastră, lăsîndu-ne pe drumuri.

Adam și Eva

P.S. Ne-am adresat Spațiului Locativ, dar n-am obținut nimic, întrucît de cînd am fost gonîți din rai, nu mai avem sfinți...

Îmi place «Urzica» cu tovarășele glume juste care ne face să privim înainte cu încredere și înapoi cu minie.

Luptați pentru îndeplinirea și depășirea planului la abonamente.

Tănase Colțuc,
fost responsabil
de cadre la cooperativa
«Zori senine».

P.S. Brava tovarăși! Armele voastre este stiloul și trageți bine în rămășițe, pînă le faceți resturi.

Fără să o citim, noi adorăm «Urzica» de două ori pe lună, cînd redactorii ei, vin acasă plini de conținut.

Un grup de soții
ale redactorilor

P.S. V-am ruga, iubiți tovarăși, să ne trimiteți acasă fotocopiile după salarizările respective întrucît soții noștri păstrează cu sfințenie secretul profesional.

CURIERUL NOSTRU

Mitică S.,
Mulțumim pentru călduroasele dumneavoastră urări.
Totuși epigramele sînt slabe. Urările n-au reușit să le întărească poantele.

Ileana Vlăduț
Redactorul nostru V.D. Popa activează la «Urzica» din prima zi. Și cu toate acestea, revista continuă să apară...
Îi puteți scrie pe adresa redacției. La Academie se duce mai rar.

Olimpia Țucă
Ne întrebați dacă vom publica în acest număr fotografiile redactorilor noștri.
Nu. Fiindcă nu vrem să facem concurență schițelor umoristice din revistă.

Mimi Teleajăn
Cel mai talentat umorist în viață, sînt eu.
Mi-e frică numai că după această mărturisire, n-o să mai fiu nici eu în viață...

Desigur, îmi puteți trimite scrisori și pe adresa de acasă, dar nu cred că o să le primesc fiindcă locuiesc împreună cu nevastă-mea.

Așa că, mai curînd îmi scrieți pe adresa redacției, sau mai bine, îmi scrieți adresa dumneavoastră.

Ion Dămilă
Mulțumim pentru felicitările adresate redactorilor. Evident, vom aniversa și 40 de ani de apariție. Pentru această viitoare sărbătorire, vă putem comunica de pe acum adresa redactorilor: «Casa de ajutor reciproc a pensionarilor».
Măcar să fie așa. O să zicem «mersi»...

M. George
Chiar din prima zi a apariției «Urzicii» în redacția noastră lucrează cinci femei.
Ele însă n-au împlinit încă 20 de ani...

Un grup de cititori
Dumneavoastră ne întrebați, ce simțim noi, colectivul redacțional, azi, după 20 de ani de apariție.

Pă, iubiți prieteni, simțim un pic de insuficiență cardiacă, simțim un pic de chelie, un pic de burtă, un pic de sciatică, și alte semne festive pe care le aniversăm strict intim acasă.

ȘTIRI TEATRALE

Teatrul «Modern» anunță că la cererea generală a autorului, spectacolul «Eu, tu și ideile» se va reprezenta duminică dimineața, cînd toate instituțiile, întreprinderile și magazinele sînt închise, așa ca spectatorii să nu mai absenteze din motive de condică de prezentă.

Biletete se găsesc la casa teatrului.
Și acolo rămîn.

Cercul de Stat anunță că spectacolele au loc în fiecare seară.

Vizitați spre convingere. Dresură de lei, de tigri și de păr de cămilă.

După întoarcerea din turneul triumfal, efectuat în străinătate, teatrul muzical «Cheia sol», anunță reluarea marelui succes «Revista fericirii» cu distribuția de la premieră.

Și cu seria de bilete tot de la premieră.

Fast! Antren! Fantezie! Ansamblu 100 de persoane.

Cu cei din sală.

OMAGIU

Cu prilejul împlinirii a 20 de ani de apariție, «Asociația criticilor hiper-esteți» a hotărît să pună la temelie redacției «Urzica» o placă comemorativă, cu următorul conținut: «Aici apare, din motive independente de voința noastră, sublima revistă și de satiră și de umor URZICA».

Cuvintele vor fi săpate în placă.

Celelalte săpături nu apar pe placă.

ANUNȚ FAMILIAL

Tănțico, îngerașule, părinții te roagă să te întorci acasă. Am fost nedreți cu tine. Acum ne dăm seama că tot ce s-a vorbit pe scoteala ta au fost minciuni. Întoarce-te, sufletul nostru.

Îngerașule, să aduci și copilul cu tine!

ULTIMA ORĂ ȘI 5 MINUTE

Tovarășul Nelu Trandafiriu, director general de minister, are plăcerea să aducă la cunoștința rudelor și a prietenilor, că fiul său a fost singurul din 25 de candidați care a reușit

MICUȚA PUBLICITATE

CEDEZ apartament proprietate personală, pe care o să-l cumpăr cînd voi avea bani. Oferte însoțite de 30% avans, ca să nu-mi pierd vremea de pomană cu amatorii neserioși.

GESTIONAR sentimental, caută gestionară responsabilă care să întemeieze o boxă fericită. Îi ofer viața, dragostea și inima, că celelalte au fost confiscate. La ziar sub «Fapt divers».

SCHIMB colecție completă «Urzica» contra a ragaz cu patru ochiuri, că arde mai bine.

CAUT GARSONIERĂ Baba Novac, sau altă babă, care să dispună de ceva bani întrucît sînt lipit pămîntului, pînă acum fiind lipit Mimi, lipit Fifi, lipit Cici, dar n-a ținut, că era slabă lipitura. La ziar sub «Barbă Albastră, cioc brunet».

RESPONSABIL la depozit vinuri, cedez postul întrucît făcut apă la plămîni. Și mi-e teamă control să nu găsească complicații: apă la butoi, apă la chitanțier. Leșire contra chitanțier intrare. La ziar sub «Înfundat».

BULETIN METEOROLOGIC

În ultimele 24 de ore, vremea a fost în general cum știți. Temperatura a oscilat între 17 grade la Vișeu și 39 de grade la nea Fane, care are o gripă cu complicații. Umiditatea la sol a fost de 8%, iar umiditatea la Gigel de 100%, că nu i s-au schimbat scutecele de 24 de ore.

Pentru următoarele trei zile temperatura în creștere. În Cișmigiu maxima va fi de 24, iar minima trebuie să fie de cel puțin 18, că dacă e mai tînără, dați de bucluc.

SCRISORI DE MULȚUMIRE

Mulțumim pe această cale doctorului psihiatru Dinu Pălvărăgean, care, datorită tratamentului aplicat nepotului nostru Jean Stan, a reușit să-l ridice în muncă, de la simplu marchiz la gradul de Napoleon Bonaparte.

În prezent, nepotul nostru, deplin vindecat, face demersurile necesare, pentru recalcularea salariului convenit în noua funcție.

Călătorii bucureșteni, mulțumesc călduros conducerii I.T.B.-ului, care, datorită măsurilor energice luate, a reușit să lichideze îmbulzeala existentă la capătul liniei 42, defalcînd-o judicios, pe tot întinsul traseului.

Mulțumim de asemeni conducerii I.T.B.-ului, care ne-a comunicat că autobuzele de pe această linie circulă unul după celălalt la o distanță de 2 minute și jumătate.

Din păcate a omis să ne comunice și după care ceas s-a făcut cronometrarea.
Poate după ceasul rău...

EXPOZIȚII

O.N.T.-ul organizează o excursie de documentare la Stîna din Vale pentru vizitarea expoziției «Originea și evoluția brînzei telemea de oaie».

Exponatele se găsesc închise în vitrine din sticlă incasabilă.

La plecarea, vizitatorii vor primi cite un prospect biografic, din care vor afla cum s-a născut și la ce folosea această telemea.

La București, în marile magazine alimentare se va deschide o expoziție de larg consum: «Originea și dispariția șervețelelor de masă».

Se vor face proiecții și experimentări.

SACHA GUITRY

În viață, lucrul principal sînt banii. Fără bani nu poți fi fericit.

Dar banii fac fericirea pînă la o anumită limită. Această limită variază după nevoile fiecărui individ. Nu trebuie nici să-ți lipsească banii, dar nici să ai prea mulți. Pentru că celor care au prea mulți li se ia de către cei care nu au destui... și dacă nu se lasă să li se ia, atunci devin odioși.

Cred că e limpede pentru oricine că Rockefeller nu e omul cel mai fericit din lume pentru motivul că e cel mai bogat... Dar tot atît de limpede e că omul cel mai sărac din lume e și cel mai nenorocit.

Noi toti nu ne gîndim decît la bani. Cel care are, se gîndește la banii săi, iar cel care nu are se gîndește la banii altora... E cea mai importantă preocupare a noastră în viață.

Deci banii au întietate.

Dar asta nu e totul.

Mai e și sănătatea.

Și totuși... am ezita să ne compromitem averea numai pentru a ne întări sănătatea, dar nu am ezita să ne compromitem sănătatea pentru a ne îndoi averea.

Eu, cel puțin.

Dacă un milionar ar fi atît de stupid să ofere cincizeci de ludovici pentru fiecare deget tăiat de la picior, ar fi ruinat în mai puțin de zece minute.

(Asta cu atît mai mult cu cît

degetele picioarelor sînt vecine unele cu altele și se pot tăia două sau trei deodată).

În ce mă privește nu cunosc plăcerea de a da, mai ales cînd e vorba de bani. (În schimb dau cu ușurință o întîlnire, o stringere de mînă, un baston vechi...)

Și totuși, lucru curios, am pretenția că nu sînt avar. Am această pretenție deoarece am și certitudinea că cei mai mulți oameni sînt ca mine.

Avînd asemenea idei, îmi spun că persoanele care împrumută bucurii, trebuie să aibă un profit care, atunci cînd nu e unul de ordin moral, variază între 5 și

50% — au adică o mare satisfacție de orgoliu.

Lucrul acesta mă împiedică să am chiar cea mai slabă recunoștință față de cei care îmi împrumută bani. Asta e chiar motivul care nu mă lasă să le înapoiez banii... (În sfîrșit, nu e chiar singurul motiv, dar, oricum, e și asta unul!)

Și cred că am dreptate! Pesemne că oamenii aștia nu țin chiar atît de mult la banii lor, devreme ce mi-i împrumută mie.

Au speculat, desigur, asupra recunoștinței mele. Țineau, desigur, foarte mult să le fiu îndatorat!

Pfui! E un sentiment oribil!

Să nu văd în ochi asemenea oameni!

«Cine-și plătește datoriile se îmbogățește».

Această zicală nu e adevărată!

Am încercat și eu o dată. Și cu asta am creat un precedent. Au luat încercarea mea drept un obicei și am avut grozave greutăți ca să restabilesc lucrurile.

«Cine-și plătește datoriile se îmbogățește!»

E o deviză de furnizor.

Vă rog să băgați de seamă că nu cer să-mi împărtășiți ideile în ce privește banii. Prefer chiar să nu le împărtășiți. Ideile mele îmi aparțin; îmi place să le păstrez în întregime. N-am nici un motiv să vi le dăruiesc.

CE-OR FI VRÎND, OARE, SĂ NE SPUNĂ?

Aceasta era problema pe care și-o puneau savanții, reuniți la Pampe-luna pentru a căuta mijloacele de comunicație posibilă între Pămînt și Marte. Un acord se stabilise, și anume că semnele luminoase observate la suprafața planetei Marte, erau niște semnale adresate nouă, pămîntenilor, și rămînea numai să li se găsească înțelesul.

Lucrul nu era îndoelnic; pentru ce oare și-ar pierde vremea o planetă luminîndu-se à giorno, dacă nu pentru a comunica cu alte planete?

Doctorul Isodorus prezentă o moțiune care fu adoptată în unanimitate.

«Trebuie să admitem — spunea acest savant — că marțienii sînt cu mult mai avansați decît noi pe căile progresului și că și-au dat seama prin mijloace perfecționate de telefonie și telefotie de tot ce se întîmplă pe planeta noastră. Să încercăm să le scriem în franțuzește. Toată chestia asta nu o să ne coste decît douăzeci și două de miliarde».

Pentru a scrie unor oameni care locuiau atît de departe, trebuia pro-

curată o foaie de hîrtie enormă și mai ales un teren foarte plat pentru a o desfășura. A fost ales locul clasic pentru o experiență de acest gen, deșerturile Africei Centrale. Au fost suprimate oaze, au fost rase de pe fața pămîntului sate de negri, pentru ca imensa foaie de hîrtie să nu facă cute. Cu această ocazie, au fost civilizați numeroși indigeni și au fost convertiți la vegetarism toți canibalii.

A fost rechiziționată toată producția fabricilor de cerneală, astfel că acest articol începu să lipsească în Europa. D-na Severina a fost nevoită să-și scrie pe coajă de copac elocventele sale apeluri la caritatea publică, în vreme ce toboșarii orașului, aidoma vechilor rapsozi, declamau la răspîntiile din Limoges, Andelys și Loudeac alexandrinii domnului François Coppée.

Cînd, prin procedee chimice, cerneala a fost făcută perfect luminoasă, imense rulouri trase de boi au întins-o pe foaia de hîrtie pentru a forma litere. Această muncă dură aproape patru luni. Cum semnele de pe Mar-

te continuau cu mai multă strășnicie, s-a hotărît ca pentru început să se trimită următoarea scurtă întrebare:

«Ce doriți?»

Fiecare din aceste litere măsura o sută de leghe în înălțime. Și pe fiecare «i» se pune un punct cu un asemenea diametru că o întregă armată putea să evolueze în voie.

Inscripția o dată terminată, se așteptă răspunsul la marele observator din Gabon. Așteptarea nu fu lungă. După douăzeci și patru de ore veni răspunsul planetei Marte prin litere luminoase, izolate, care apăreau una după alta din sfert în sfert de oră. Observatorul le comunica pămîntenilor supra-tulburați.

Or, răspunsul la întrebarea: Ce doriți? era pur și simplu:

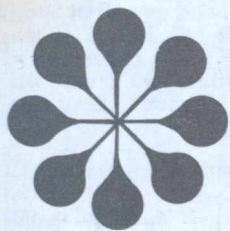
«Nimic».

Atunci a fost desfășurată în Africa Centrală o nouă foaie de hîrtie, pe care fură scrise următoarele cuvinte (totul nu dură decît șapte luni):

«Atunci de ce ne faceți semne?»

Marte răspunde:

«Dar nu vă facem vouă. Facem semne celor de pe planeta Saturn».

TRISTAN BERNARD

— Tinere, fotbalul solicită inteligentă, dar nu de la genunchi în jos...

NICOLAE TĂUTU

«URZICA» ESTE O PLANTĂ, CARE ÎNFLOREȘTE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ ȘI SE «UDĂ» DIN CINCI ÎN CINCI ANI, LA ANIVERSĂRI... BINE CĂ NU ESTE INVERS... PERSONAL, CUM SPUNEA UN CONFRATE, EU AM CREȘTUT ÎN MOD SPECTACULOS CU «URZICA», DE LA SUBLOCOTENENT AM AJUNS COLONEL... ȘI ÎNCĂ PLIN! MAI MULTE AM SĂ VĂ DECLAR LA CENTENAR...

Nicolae Tăutu

FLORIN IORDĂCHESCU

VISUL

Șofează el și cîrpește ea.
Mașini nu sînt prea multe pe șosea
Și drumul înainte-i larg deschis.
«Iubitule, îmi pare că-i un vis!
Alătura de tine la volan
Mă simt ca un copil lângă Tarzan
Și în această clipă minunată
Mi-e sete de viteză ce mă-mbată
Și de-un pupic la 90 pe oră».

O sărutare se-auzi, sonoră,
În timp ce șanțul, zăpăcit, năuc,
S-a deplasat sub roți de cauciuc
Îndeplinind un triplu salt bizar
Și-a tras cu el și-un coșcogea stejar.

Gogoașa

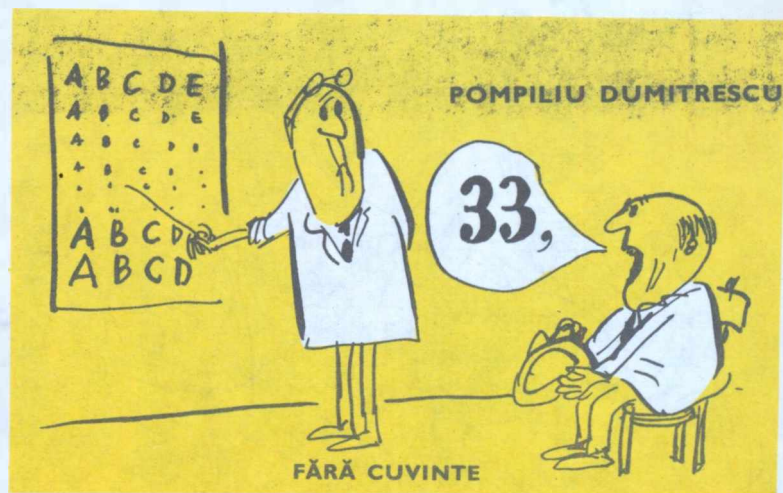
— FABULĂ —
de SIN ARION

O gogoasă bine-umflată,
Rumenită și pudrată,
Lăfându-se-ntr-o tavă
Căuta mereu gilceavă
Unei furculițe care
O trata cu nepăsare.

— Știi tu oare,-a spus gogoașa
(Săltîndu-și puțin cocoșa),
Cine stă în fața ta?
Știi? Ia spune, da ori ba?
Sînt rotundă precum vezi,
Plină sînt numai cu miez,
Și nu totul dintr-un fel,
Jumătate drob de miel.
Partea dintre piept și burtă
E cu Pepsi și cu turtă,
Iar cocoșa mi-e-nzestrată
Cu nuga și ciocolată.
Nu sînt deci, vezi dumneata,
Trei gogoși... la o para.
Furculița asculta.
Asculta și se gîdea.
Astea-s vorbe de năroadă
Dar cam tremura din coadă.
Pofta-n fine-o biruise
Și-ntr-o clipă se decise.
A sărit brusc la gogoasă
Și i-a-nfipt dinții-n cocoasă.

Ciocolată? Nici un pic,
Aer! Alceva... nimic.

Morala
Dai de cite-un om pe care
După chip și «prezentare»
Îl socoși ireproșabil.
Dar de-l «scuturi» vezi că este
Ca gogoșa din poveste.

IOSIF TEODORESCU

